

[Ib Nørlund.]

opsigtsvækkende, fordi det påstår, at medlemskabet af EF forhindrer Danmark i overhovedet at stemme imod observatørstatus. Der står ganske vist, at som medlem af FN kan man stemme imod. Ja, det er klart, men som medlem af EF kommer man med følgende ræsonnement:

„I det teoretiske tilfælde, hvor Danmark kunne tænkes at have den afgørende stemme eller ved sin stemmeafgørelse kunne påvirke en større gruppe lande, ville Danmark handle i strid med Romtraktatens artikel 5.“

Bagefter kommer man endda og siger, at formelt ville Kommissionen kunne rejse sag ved Luxembourg-domstolen i et sådant tilfælde.

Jeg forstod på udenrigsministeren, sidst vi drøftede dette her i salen, at han var enig i den betragtning, at Danmark ikke kunne stemme imod, og det eneste, han gav som svar, var, at det ikke forhindrede, at man kunne kræve beslutninger behandlet i Rådet. Men det er jo ikke det, spørgsmålet drejer sig om. Spørgsmålet drejer sig om, hvorfor regeringen, hvis den mener, at det synspunkt er korrekt, at vi i kraft af selve medlemskabet er så bundet, at man må køre med på en sådan politisering, så ikke fra begyndelsen har sagt dette og sagt, at flertallets indstilling var i strid med EF-medlemskabet.

Man må også have oplyst: hvorfor og hvor-når har regeringen tillagt sig denne opfattelse, når man ikke har tillægdegivet den tidligere? Det bør også oplyses, måske fra anden side, hvilken indflydelse dette dokument måtte have haft på socialdemokratiets og de radikales pludselige omvendelse i nævnet.

Hvorfor undgår ministeren i sin redegørelse at give nogen som helst forklaring på hele denne selvmodsigende optræden? Jeg synes, at man kommer med så mange søfor-klaringer, at det minder om drengen, der havde slået en krukke i stykker, og så først sagde, at han ikke kendte denne krukke, dernæst at han ikke havde slået den i stykker, og for det tredje at han kun havde slået et øre af den.

Disse problemer søges i redegørelsen klaret ved, for at sige det populært, at ministeren lover at være flink i fremtiden, men det gør man jo altid, når man er grebet på fersk gerning.

Jeg vil godt sige, at netop i den situation, som udvikler sig nu, og som de engelske valg i går har givet en ekstra understregning, er det ikke alene uheldigt, men også farligt at have en ledelse af markedspolitikken af den art, som vi har nu. Der er netop under de nuværende omstændigheder grund til at ændre ved det, også fordi der i den kommende uge i Europa-Parlamentet åbenbart skal forhandles ganske voldsomme planer om virkeliggørelsen af den politiske union.

Det er en afgørende svaghed, at der er et svælg mellem regeringens holdning og den voksende modstand, der også i den danske befolkning er imod EF-politikken, det, hr. Arne Christiansen kaldte det ulmende anti-EF-bål. Derfor er det vores opfattelse, at regeringen ved sin handling i denne sag yderligere har bidraget til den mistillid, som den ved at dens virke overhovedet er omgivet med både her og videre ud. Det vil vi naturligvis altid bidrage til at give udtryk. Det er vores opfattelse, at regeringen og udenrigsministeren er lige så uegnede til at lede landets EF-politik som dets øvrige anliggender.

Ib Christensen (DR):

Hr. Hilmar Baunsgaard refererede til, at man allerede umiddelbart efter Danmarks indtræden i EF havde en debat omkring procedureproblemer — det var med den daværende landbrugsminister Ib Frederiksen. Nu har vi igen en proceduredebat, og det vil ikke blive den sidste, det vil komme gang på gang. For sandheden er jo den, at hele De europæiske Fællesskabers princip bygger på et bureaukratisk og et lukket politisk system med lukkede fortrolige Ministerrådsmøder, hvor referaterne kun undtagelsesvis og kun ved indiskretioner bliver tilgængelige, og på en procedure, der er meget forskellig fra sædvanlige og skikkelige parlamentariske og demokratiske sædvaner. Derfor vil man gang på gang opleve, at vi skal have disse proceduredebatter, og vi vil opleve det også fordi vi gennem EF-medlemskabet har overdraget en lang række beføjelser, der hidtil tilkom dette folketing, til beslutningsproces i EF og med en uhyre mangelfuld kontrol fra folketingets markedsudvalgs side.

Der var ordfører, der bebrejdede socialdemokratiet, at man har rejst denne proceduredebat, og man påpegede, at vælgerne